

la contracrònica

La Diagonal, com el passeig de Gràcia

11/12/09 02:00 - Barcelona - [MANUEL CUYÀS](#)

Una nit d'estiu de l'any 1992, poc abans de celebració dels Jocs Olímpics, una colla d'amics em van conduir a sopar a un restaurant a l'aire lliure. Travessant carrers i avingudes vam arribar a un descampat ample de sorra que a banda i banda tenia uns solars buits mig protegits per unes tanques i alguna caseta baixa. Només d'algun fanal enganxat a les cases sortia una mica de claror. Una d'aquestes cases era un restaurant, i ens van servir el sopar. Si no fos perquè sabia que érem a Barcelona o en algun punt a prop, hauria pres el lloc per la plaça major d'un poble molt perdut i molt deprimit de la Castella més ficada en un sot.

Quan ja feia una estona que sopàvem, vaig alçar la vista cap a una placa de carrer que hi havia enganxada a la façana de la casa. Deia «Avinguda Diagonal», i jo, després de llegir-ho, em vaig pensar que em desmaiava. ¿Allò era la Diagonal? Era la Diagonal en el tram que va de la plaça de les Glòries a mar. No hi havia estat mai i només de pensar que em trobava al mateix carrer on a l'altre extrem hi havia la zona universitària on jo havia estudiat i els edificis de «la Caixa» i que més cap aquí hi havia la casa de les Punxes em va venir un real vertigen.

Avui, molts anys després, aquell tram de carrer conté el complex de Diagonal Mar, la zona del Fòrum, hotels i més hotels i la tecnologia i el pensament puntes del 22@ (ara que m'hi fixo: el 2 per construir el 22 i l'@ són a la mateixa tecla. Quines coses.)

Amb aquesta evocació vull dir que no hi ha una sola Diagonal sinó que n'hi ha unes quantes i que la de la part marítima ha estat la darrera a incorporar-se al carrer i completar-la. Tot i el desastre de Diagonal Mar, representa que aquesta part de l'avinguda ja està completa i no s'ha de tocar. L'altre extrem, el que va de la plaça Francesc Macià a la zona universitària, també dóna satisfaccions urbanístiques i es veu que també està fora de discussió. El problema es troba entre Francesc Macià i la plaça de les Glòries, i és sobre aquesta superfície que l'Ajuntament invita els ciutadans a rumiar-hi solucions. En aquest sector, pintat a terra davant dels bancs hi ha uns rètols de paternitat municipal que diuen: «Punt de pensar.» L'Ajuntament de Barcelona és trempat. Penseu, penseu ciutadans.

I què han de pensar, els ciutadans? Com fer més agradable el tram central de la Diagonal. Que no ho és, ara? Doncs francament no gaire. Del passeig de Gràcia cap a Francesc Macià, l'avinguda encara és animada. Hi ha botigues, moltes botigues. Del passeig de Gràcia cap a Glòries, en canvi, el comerç declina fins gairebé desaparèixer i aquest carrer tan central de Barcelona s'ensopeix molt. S'hi aventuren només els que fan *footing* i els que porten el gos a passejar. Doncs bé, què s'ha de fer, pregunta i es pregunta l'Ajuntament, per portar gent cap a aquest espai, per fer-lo motiu d'atracció? Tothom sap la resposta que l'autoritat voldria: que el tramvia hi passés, unint el que circula per la part alta, el Trambesòs, i el que ho fa a la part baixa, el Trambaix. El que passa és que la gent no ho acaba de veure clar i *La Vanguardia*, que té el domicili en aquell carrer, tampoc. Si *La Vanguardia* no veu bé un projecte, aturem-lo i que la gent rumii. L'Ajuntament fa la gran propaganda del tramvia però la realitat és que aquest transport de superfície és el metro dels pobres. Quan una ciutat no té diner per fer un metro fa un tramvia i encara diu que és molt pràctic i ecològic.

Fa anys, el passeig de Gràcia tenia un problema semblant. Un passeig central amb arbres a banda i banda partia el carrer de dalt a baix i empetitia les voreres de les cases. Sense consultar-ho a ningú, l'Ajuntament d'aleshores va eixamplar les voreres de les cases fins a la filera d'arbres, va fer passar els cotxes pel centre i el bulevard que en va

sortir va donar els resultats esplèndids que tots observem. A la Diagonal les illes centrals són dues. Sense tallar cap arbre –atenció a l'alzina monumental que hi ha a la vorera contrària de la casa de les Punxes, que no ens toquin l'alzina– es podria fer un eixamplament de voreres igual. Què ens pregunten, si està tot inventat? Queda el tramvia: que *La Vanguardia* digui què s'ha de fer. I els cotxes? Hi cabrien. Els conductors agafen poc la Diagonal perquè saben que Aragó és molt més ràpid.